

Софія негли и други, а бѣдный Сергій игуменъ капиновскаго мѣнастиря притърпѣ най голѣмыя мѣкы турекы. Извадихъ му зѣбы съ клящы единъ по единъ! Забивахъ му боринѣхъ подѣ нохты, и го горихъ живѣ! вадихъ му очи, и други нейсказаны мѣкы му наложихъ невѣрнѣи поганцы! Той ѣ достойнѣ да ся счисли въ рядѣ на святѣи великомѣченицы, понеже издѣхна подѣ таковы мѣкы за вѣрѣ и за отъчѣство. Вѣчна ти память родолюбче Сергіе! дощѣ врѣмя да ти въздвигни бѣлгарекѣи народѣ храмѣ. Гнусный прѣдатель Маріонѣ усѣди ся и даже самѣ да ищи смѣрть неповинныхъ.“ Възми! възми! разни его! выкахъ фарисѣи за Христа пилату. А новый Юда младый Хаджи Юрданѣ отъ село Блена, кой ѣ и до днѣсь живѣ, получи орденѣ отъ Султана, и прѣимѣщество за да не плаща никакво даждѣ додѣ ѣ живѣ. Братѣ му Миланѣ прѣди нѣколко годины ся убѣси самѣ. Не знахъ ако ѣ и онѣ съчяствуваѣ на това гнусемо прѣдательство.

Капетанѣ Георги, понеже бѣше съ рускаѣ униформѣ облѣченѣ и познатѣ русѣекѣи полководецѣ, не смѣя търновскѣи войвода да го убѣси, нѣ изпроводи го ведно съ Андонѣя, кого защити акы слугѣ си капетанѣ Георги, у Видинѣ до Хюсейнѣ паша, кой го управи абѣ за Цариградѣ. Турекое правителство изяви цариградское русѣекое посланичѣство о тому, кое ся отказа отъ капетанѣ Георгѣя, и рѣче, „не познавамеы человекѣ.“ Султанѣ Махмудѣ любопытнѣ за да види того Бѣлгарина, повѣле та го до вѣдохѣ прѣдѣ него, и го самѣ попыта; за койѣ причинѣ ѣ щѣлъ да подигни Бѣлгарѣхъ? Капетанѣ Георги, кой знахъше добрѣ турекѣи языкѣ, отговорилѣ ѣ Султану съ най голѣмаѣхъ дързость, че до когдѣ ся турекѣи народѣ приносѣтъ тако свирѣпо и безчеловѣчно съ Бѣлгары, нѣщѣтъ отбѣгна Турцы отъ това зло. Султанѣ Махмудѣ благоразуменѣ владѣтель отговорилѣ ѣ на това. „Азѣ съмѣ добрѣ познаѣлъ това, и ради того мое старанѣ ѣ да прѣ-